

грабна едно пиле. Мжжътъ скочи, поиска да спаси пилето, но се спъна о коритото и се сгромоляса на земята, па и ромела съ брашното повали; а гърнето съ сметаната се разби на късчета. Тамъ враната отнесе пиле и го закълва; селенинътъ пъкъ настъпи друго пиле и го смаза....

Така той свърши и седемтъ работи наведнажъ.

Тодѣ.

Живата вода.

Еднажъ, прѣзъ далечнитѣ отъ насъ врѣмена, единъ старецъ намѣрилъ изворъ, изъ който изтичала жива вода. Който и да пиелъ отъ тая вода, или който и да се напрѣска съ нея, — никога не умираше. Той ставалъ вѣчно младъ и веселъ.

И мѣдриятъ старецъ съжалилъ хората, напълнилъ съ жива вода коженъ мѣхъ и го далъ на враната.

— Занеси това къмъ хората — казалъ той на враната, — и излѣй водата върху главата на първия срѣщнатъ отъ тебе човѣкъ.

Враната хванала съ клонъ мѣха съ водата и полетѣла къмъ селищата на хората.

Не стигнала още до селищата, тя кацнала върху една елха и зачакала да мине край нея човѣкътъ, когато трѣбвало да напрѣска съ вѣчно живата и млада вода....

Наоколо било съвсѣмъ тихо; настѣпилъ мракъ, и на враната станало страшно тъй сама въ тоя късенъ часъ. И изведнажъ, на това отгорѣ, изъ гжстака на гората забухалъ зловѣщо нощниятъ разбойникъ — бухалъ.

Враната трепнала изгракала отъ ужасъ и изтървала мѣха съ живата вода....

Водата обляла дървото, на което седѣла враната, — елхата — и отъ тогава тя останала вѣчно зелена; отъ живата и вѣчно младата вода — листата ѝ никога не опадватъ, — ни зимѣ, ни лѣтъ....